

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-132/05)

(2005/C 132/28)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez Eugenio De Marcha i Sabinę Grünheid, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992⁽¹⁾ poprzez formalną odmowę poddania karze na swym terytorium czynu polegającego na używaniu nazwy „Parmesan” przy znakowaniu produktów nie odpowiadających opisowi chronionej nazwy pochodzenia „Parmigiano Reggiano”, sprzyjając w ten sposób niezgodnemu z prawem zawłaszczeniu dobrego imienia autentycznego produktu, chronionego w całej Wspólnocie.
2. obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja jest zdania, że wprowadzanie do obrotu na terytorium Niemiec sera pod nazwą „Parmesan”, który nie odpowiada opisowi chronionego oznaczenia pochodzenia „Parmigiano Reggiano”, stanowi naruszenie art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 2081/92, które powinno być przez niemieckie władze ścigane z urzędu.

Ponieważ nazwa „Parmigiano Reggiano” jest od roku 1996 wpisana do „Rejestru chronionych nazw pochodzenia oraz chronionych oznaczeń geograficznych” jako chroniona nazwa pochodzenia i korzysta w związku z tym z ochrony na całym terenie Wspólnoty, to Państwa Członkowskie powinny chronić tą nazwę przed każdym niezgodnym z prawem zawłaszczeniem, imitacją lub aluzją, również wówczas, gdy podane jest prawdziwe pochodzenie produktu lub gdy chroniona nazwa jest przetłumaczona.

Komisja podnosi, że słowo „Parmesan” jest przejętym z francuskiego tłumaczeniem nazwy „Parmigiano Reggiano”. Zdaniem Komisji, słowa „Parmesan” i „Parmigiano Reggiano” są synonimami określającymi ser wytwarzany w przedmiotowym regionie pochodzenia we Włoszech, co dowodzi historia powstania chronionej nazwy oraz wzmianki w wielu encyklopediach pojawiające się od roku 1516 do dzisiaj. Na skutek rejestracji chronionego oznaczenia pochodzenia „Parmigiano

Reggiano”, nazwy geograficzne „Parmigiano” i „Reggiano” korzystają zarówno osobno, jak również w połączeniu z ochrony Wspólnoty.

Zdaniem Komisji, brak jest uzasadnionych powodów dla przyjęcia prezentowanego przez Republikę Federalną Niemiec twierdzenia, jakoby użyte samodzielnie wyrażenie „Parmigiano” było odbierane jako nazwa rodzajowa w rozumieniu art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92, w przypadku której brak jest z punktu widzenia konsumenta związku z określonym regionem geograficznym.

Ponieważ w związku z powyższym, użycie nazwy „Parmesan” jest zastrzeżone wyłącznie dla producentów ograniczonego terytorialnie obszaru we Włoszech, którzy wytwarzają ten ser zgodnie z wiążącym opisem, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 2081/92 poprzez odmowę ścigania na terytorium Niemiec niezgodnego z prawem używania nazwy „Parmesan”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 208, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej.

(Sprawa C-135/05)

(2005/C 132/29)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 23 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Recchię i M. Konstantinidisa, członków Służby Prawnej Komisji, przeciwko Republice Włoskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przyjmując wszelkich niezbędnych środków, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy przepisów art. 4, art. 8 i art. 9 dyrektywy Rady 75/442/EWG⁽¹⁾ w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą 91/156/EWG⁽²⁾, przepisu art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 91/689/EWG⁽³⁾ w sprawie odpadów niebezpiecznych i przepisu art. 14 lit. a), b) i c) dyrektywy Rady 1999/31/WE⁽⁴⁾ w sprawie składowania odpadów;
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie licznych dokumentów Komisja powzięła informację, że na terytorium włoskim znajduje się znaczna ilość nielegalnych składowisk odpadów, w niektórych przypadkach zawierających odpady niebezpieczne, prowadzonych bez kontroli władz publicznych.

Komisja twierdzi, że dopóki Republika Włoska toleruje istnienie takich składowisk, uchybia ona zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy przepisów art. 4, art. 8 i art. 9 dyrektywy Rady 75/442/EWG w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą 91/156/EWG oraz przepisu art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych.

Co się tyczy składowisk istniejących w dniu 16 lipca 2001 r. i objętych zezwoleniem bądź działających już w tym dniu, brak informacji w zakresie planów zagospodarowania składowisk, które podmioty zarządzające tymi składowiskami powinny były przedstawić do dnia 16 lipca 2002 r. prowadzi Komisję do uznania, że takie plany zagospodarowania nie istnieją, a odnośne środki w zakresie zezwoleń bądź ewentualnego zamknięcia składowisk nie spełniają wymogów określonych w dyrektywie.

Komisja stwierdza ponadto, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy przepisu art. 14 lit. a), b) i c) dyrektywy Rady 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów.

(¹) Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 39

(²) Dz.U. L 78 z 26.3.1991, str. 32

(³) Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 20

(⁴) Dz.U. L 182 z 16.7.1999, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2005 r. przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-137/05)

(2005/C 132/30)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 24 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, reprezentowanego przez C. Jackson, działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Radzie Unii Europejskiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez Państwa Członkowskie (¹);
2. orzeczenie, na podstawie art. 231 WE, że po stwierdzeniu nieważności powyższego rozporządzenia i do czasu uchwalenia nowych przepisów w tym przedmiocie, przepisy tego rozporządzenia pozostają w mocy w zakresie, w jakim nie wyłączają Zjednoczonego Królestwa z udziału w stosowaniu rozporządzenia;
3. obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zjednoczonemu Królestwu odmówiono prawa do uczestniczenia w przyjęciu rozporządzenia Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez Państwa Członkowskie (zwanego dalej „rozporządzeniem”), pomimo notyfikowania przez Zjednoczone Królestwo swego wniosku w zakresie uczestnictwa, zgodnie z art. 5(1) Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej (Protokół Schengen) oraz art. 3(1) Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii. Wniosek o stwierdzenie nieważności powyższego rozporządzenia oparty jest na zarzucie, że z wyłączeniem Zjednoczonego Królestwa z przyjęcia tego rozporządzenia wiąże się naruszenie istotnych wymogów proceduralnych i/lub naruszenie Traktatu, w rozumieniu art. 230 akapit drugi Traktatu WE.

2. Głównym argumentem Zjednoczonego Królestwa jest to, że wyłączając je z przyjęcia wspomnianego rozporządzenia, Rada oparła się na błędnej interpretacji związku między art. 5 i art. 4 Protokołu Schengen. Zjednoczone Królestwo w szczególności twierdzi, że:

(a) Interpretacja Rady, według której przyznane w art. 5 Protokołu Schengen prawo uczestnictwa ma zastosowanie wyłącznie do środków stanowiących rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w których Zjednoczone Królestwo bierze udział na mocy decyzji Rady podjętej na podstawie art. 4, stoi w sprzeczności ze strukturą oraz treścią tych artykułów, z charakterem mechanizmu przewidzianego w art. 5 oraz deklaracją w sprawie art. 5 zawartą w Akcie Końcowym dołączonym do Traktatu Amsterdamskiego.

(b) Wykładnia art. 5 Protokołu Schengen dokonana przez Radę nie jest konieczna dla zapewnienia skuteczności zawartej w art. 7 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, zasady nienaruszania Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii. Nie jest ona również konieczna dla zachowania integralności dorobku Schengen. W istocie, jej negatywny skutki dla Zjednoczonego Królestwa, jako środka chroniącego ten dorobek, byłyby rażąco nieproporcjonalne.